

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/13/2014
Identifikačné číslo spisu:	1210220934
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1210220934.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu GPW, s. r. o, Výsoká 16, Bratislava, IČO: 35 951 796, proti žalovanému: Majetkový Holding, a. s., Prievozská 2/A, Bratislava, IČO: 35 823 364, zast. Patakyová, Bartová, Kováčsová, s. r. o., J. M. Hurbana 2, Nové Zámky, IČO: 36 855 197, o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/256/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. novembra, č. k. 2Cob/34/2013-299, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia vo výške 83,89 Eur na účet jeho právneho zástupcu, do 3 dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 23Cb/256/2010-263 zo dňa 25. 10. 2012 žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 495,50 Eur, k rukám právneho zástupcu žalovaného, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu dňa 22. 09. 2010 e-mailom, potvrdenou originálom, podaným na pošte dňa 24. 09. 2010 a doručeným súdu dňa 27. 09. 2010, domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd určil, že uznesenie č. 1, č. 2, č. 3 a č. 4 riadneho valného zhromaždenia žalovaného, konaného dňa 22. 06. 2010, je neplatné.

Pred vecným preskúmaním žaloby sa súd prvého stupňa zaoberal námietkou žalovaného, že žaloba bola podaná oneskorene. Po jej preskúmaní dospel k záveru, že táto námietka nie je dôvodná. Prekluzívna lehota podľa § 131 ods. 1 Obch. zák. začala žalobcovi plynúť dňom konania valného zhromaždenia, t. j. dňom 22. 06. 2010. Z obsahu spisu mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobca počas plynutia prekluzívnej lehoty, a to dňa 22. 09. 2010 doručil súdu mailom (bez zaručeného elektronického podpisu) žalobu o určenie neplatnosti uznesení prijatých na valnom zhromaždení žalovaného, konanom dňa 22. 06. 2010. V trojdňovej lehote podľa § 42 ods. 1 O. s. p. žalobca, ako vyplýva z podacej pečiatky pošty,

podal dňa 24. 09. 2010 originál žaloby na pošte a táto bola následne doručená súdu dňa 27. 09. 2010. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca má zachovanú hmotnoprávnú lehotu. Žalobca podal žalobu v zákonom stanovenej trojmesačnej prekluzívnej lehote dňa 22. 09. 2010 e-mailom na úradnú adresu súdu a v súlade s ustanoveniami O. s. p. bol z procesného hľadiska tento žalobný návrh potvrdený v 3-dňovej lehote originálom, zaslaným na poštovú prepravu 24. 09. 2010. Trojdňová lehota na doplnenie podania urobeného elektronickými prostriedkami (§ 42 ods. 1 O. s. p.) je lehotou procesnou, preto pre jej počítanie, plynutie a zachovanie platia ustanovenia § 55 a § 57 O.s.p. (R 18/2008). Pre posúdenie zachovania hmotnoprávnej lehoty preto nie je podstatný a rozhodujúci deň doručenia originálu žaloby súdu (27. 09. 2010), ale deň doručenia e-mailového podania obsahujúceho žalobu (22. 09. 2010) a následné podanie originálu žaloby na poštu (24. 09. 2010). Len pre úplnosť súd prvého stupňa uviedol, že podacia pečiatka súdu na sprievodnej mailovej správe s dátumom 23. 09. 2010 je vyznačená nesprávne. S poukazom na uvedené skutočnosti, preto súd prvého stupňa žalobu posúdil ako podanú v zákonnej 3-mesačnej lehote a vecne ju prejednal.

Súd prvého stupňa v rozsudku poukázal na ustanovenia § 131 ods. 1, 2, 4 a 5, § 183, § 187 ods. 1 písm. c/, § 192 ods. 2, § 194 ods. 2, § 198, § 201 Obchodného zákonníka, § 19 ods. 1 písm. b/, ods. 2 prvá a druhá veta, § 20 ods. 1 prvá veta, ods. 8 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, na čl. XIV bod 14.4 a čl. XV bod 15.6 písm. t/ stanov žalovaného.

Súd prvého stupňa uviedol, že dovolávať sa neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia súdnou cestou možno len v prípade, keď napadnuté uznesenie je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami, či už pre vecnoprávne, ako aj formálnoprávne vady. Okrem toho musí byť splnená ďalšia podmienka, a tou je, že porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva akcionára, ktorý sa určenia neplatnosti domáha.

Pri posudzovaní nároku žalobcu súd prvého stupňa skúmal aktívnu legitimáciu žalobcu s poukazom na ust. § 131 ods. 1 a 2 Obch. zák., ktorý sa analogicky v zmysle § 183 ObZ. použije aj na určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia akciovej spoločnosti a dospel k záveru, že žalobca v tomto konaní nemá hmotnoprávnú legitimáciu, nakoľko na to, aby mohol súd vyhlásiť prijaté uznesenia valného zhromaždenia za neplatné, musí byť splnená podmienka, že porušenie zákona alebo spoločenskej zmluvy mohlo obmedziť práva spoločnosti (akcionára), ktorý sa určenia neplatnosti domáha, čo však žalobca nijakým relevantným spôsobom nepreukázal. Nepreukázal, v čom prípadné obmedzenie jeho práv spočíva a aké právne následky pre neho malo alebo mohlo mať porušenie stanov žalovaného a zákona. Žalobca žalovanému vytýkal vady stanov, ktoré mali priamy dopad na valné zhromaždenie žalovaného (nedomáhal sa však určenia neplatnosti samotných stanov, ako vo svojom vyjadrení uvádza žalovaný). Predmetom žaloby bola len neplatnosť uznesení VZ žalovaného. Uvedené tvrdenia žalovaného ohľadne väd stanov a ich dopad na valné zhromaždenie žalovaného bolo potrebné posudzovať ako otázku predbežnú, majúcu vplyv na rozhodnutie vo veci. Pokiaľ však ide o tieto námietky žalobcu (vady stanov v časti upravujúcej právomoc dozornej rady voliť predstavenstvo spoločnosti), ktoré majú podľa jeho názoru za následok nelegitímnosť predstavenstva žalovaného a s tým spojenú nelegitímnosť celého valného zhromaždenia a na ňom prijatých uznesení, súd prvého stupňa sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného, že v danom prípade platnosť stanov nemôže preskúmať. Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že právomoc voliť a odvolávať členov predstavenstva bola na dozornú radu delegovaná už prvými stanovami žalovaného z 12. 10. 2001. Z obsahu prvých stanov a ich neskorších zmien, založených v spise súd prvého stupňa ďalej zistil, že znenie čl. 14 ods. 4 prvých stanov „dozorná rada volí a odvoláva členov predstavenstva, svojimi uzneseniami riadi predstavenstvo a je kontrolným orgánom spoločnosti“ sa od vzniku žalovaného nemenilo a je identicky upravené aj v stanovách v znení prijatom na VZ dňa 22. 06. 2010 (čl. 15, bod 15.4). Pokiaľ by preto stanovy žalovaného trpeli vadami, ktoré im vytýka žalobca, musel by tieto vady vytknúť a vyvodiť z nich právne následky už registrový súd v čase prvozápisu žalovaného do obchodného registra. Podľa § 27 a nasl. Obch. zák., v znení platnom k 30. 10. 2001 (v čase prvozápisu) mal tento zápis pre žalovaného konštitutívne účinky. Registrový súd v čase rozhodovania o zápise žalovaného do obchodného registra preskúmal aj súlad jeho stanov so zákonom. V uznesení č.k. ZPZ:1612/Sa/2001 z 30. 10. 2001 Okresný súd Bratislava I v časti „Ďalšie právne skutočnosti“ okrem

iného uviedol „Stanovy spoločnosti v súlade so zák. ust. Obchodného zákonníka" (čl. 172). Súd prvého stupňa v prejednávanej veci preto nemal dôvod pochybovať o platnosti stanov žalovaného. Tvrdenia žalobcu o rozpore stanov žalovaného s Obchodným zákonníkom v časti upravujúcej voľbu a odvolávanie predstavenstva dozornou radou a z toho vyplývajúcu nelegitimitu predstavenstva žalovaného súd prvého stupňa preto vyhodnotil ako účelové a nedôvodné. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti poukázal na rozpor tvrdení a faktického konania žalobcu ako minoritného akcionára žalovaného. Žalobca žalovanému na jednej strane vytýka, že valné zhromaždenie, konané 22. 06. 2010, zvolali a zúčastnili sa ho osoby, ktoré neboli platne zvolené do funkcií členov predstavenstva, v dôsledku čoho je valné zhromaždenie a jeho uznesenia neplatné. Na druhej strane však žalobca prijal dividendu schválenú uznesením č. 2 tohto VZ, hoci podľa jeho názoru valné zhromaždenie pre nelegitímnosť predstavenstva nebolo riadne zvolané a neprebehlo riadne.

Súd prvého stupňa sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca získaním akcií (postavenia akcionára) žalovaného prijal stanovy ako zmluvu sui generis, ktorú je povinný akceptovať. Výhrady voči stanovám žalovaného mohol žalobca uplatniť legítimne práve na valnom zhromaždení, ktorého sa však nezúčastnil. Súd prvého stupňa poukázal aj na tú skutočnosť, že žalobca, ktorý sa stal akcionárom žalovaného v roku 2006, od nadobudnutia postavenia akcionára nespochybnil legitimitu predstavenstva, neuplatnil voči spoločnosti žalovaného žiadne výhrady k zneniu stanov v časti voľby predstavenstva dozornou radou, resp. k iným ustanoveniam, nespochybnil predchádzajúce valné zhromaždenia, ani neodmietol prijať dividendy z dôvodu vád v procese zvolania valného zhromaždenia, resp. v procese prijatia uznesení valného zhromaždenia. Žalobca sa domáha vyslovenia neplatnosti uznesení riadneho valného zhromaždenia z dôvodu, že prijatými rozhodnutiami malo dôjsť k porušeniu jeho práv ako akcionára. Napriek skutočnosti, že termín konania riadneho valného zhromaždenia bol uverejnený v periodickej tlači a žalobca nenamietal skutočnosť, že by o konaní valného zhromaždenia nevedel, sa však riadneho valného zhromaždenia nezúčastnil. Súdu prvého stupňa pritom nepreukázal žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by mu dôvodne bránila v účasti na valnom zhromaždení a v realizácii práv akcionára, t. j. práv, ktoré sám označuje ako práva podieľať a zúčastniť sa na riadení spoločnosti žalovaného.

Súd prvého stupňa žalobu vyhodnotil ako prejav subjektívnej nespokojnosti žalobcu bez preukázania právnej relevancie tejto nespokojnosti, a teda za šikanózne vykonanie práva. Žalobca podľa súdu nepreukázal, že došlo alebo mohlo dôjsť k porušeniu jeho práv ako akcionára. Nepreukázal, v čom prípadné obmedzenie jeho práv spočíva a aké právne následky pre neho malo alebo mohlo mať. Žalobca nepreukázal, že porušením zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov došlo k obmedzeniu jeho práv, čím nebola splnená podmienka hmotnoprávnej aktívnej legítimácie, preto súd prvého stupňa sa ďalej nezaoberal naplnením ďalších podmienok na vyhlásenie napadnutých uznesení valného zhromaždenia za neplatné.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Rozhodujúc o odvolaní žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 19. novembra 2013č. k. 2Cob/34/2013-299 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 81,46 Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet jeho právneho zástupcu.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyhodnotením dôkazov tak, ako vyhodnotil v odôvodnení svojho rozsudku súd prvého stupňa, ako aj s jeho právnym posúdením veci.

Odvolací súd poukázal na ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd zdôraznil, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ nepreukázal, že jeho

právo akcionára mohlo byť obmedzené, alebo obmedzené bolo. Nepreukázal žiadnu ujmu, ktorá mu v dôsledku zasadnutia valného zhromaždenia nastala, čo vyplýva priamo zo zákona, ako preukázanie porušenia zákona alebo spoločenskej zmluvy.

Súd prvého stupňa sa podľa odvolacieho súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými námietkami uvádzanými žalobcom v jeho odvolaní, pričom k námietkam sa podrobne vyjadril aj žalovaný, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, a na tieto poukázal.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 ods. v nadväznosti na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. podľa úspechu účastníkov v odvolacom konaní. Žalobca bol podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. § 14 a nasl., zaviazaný na zaplatenie 81,46 Eur, pozostávajúce z 1 úkonu poskytnutia právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu 60,07 Eur +20% DPH, + režijný paušál 7,81 Eur.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/, O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ako dovolací dôvod uvádzal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O. s. p.).

Odňatie možnosti konať pred súdom videl dovolateľ v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne a presvedčivo odôvodnené, z ktorého dôvodu je nepreskúmateľné. Uviedol, že žiadne ustanovenie O. s. p. neumožňuje odvolaciemu súdu vysporiadať sa s relevantnou protiargumentáciou účastníka konania, smerujúcou proti skutkovým zisteniam a právnym názorom súdu prvého stupňa len s odkazom na tvrdenie iného účastníka konania bez uvedenia vlastných úvah a argumentov súdu.

Odňatie možnosti konať pred súdom videl žalobca aj v skutočnosti, že súdy nerešpektovali rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd. Oba súdy argumentáciu žalobcu, opierajúcu sa o právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky, uvedené v Náleze sp. zn. IV. ÚS 434/2010, arbitrárnym spôsobom odignorovali. Žalobca pritom očakával, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd, budú postupovať v súlade s ust. § 135 ods. 1 druhá veta O. s. p. stanovujúcim, že všeobecné súdy sú viazané rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky, týkajúcimi sa základných ľudských práv a slobôd. Ak už prvostupňový súd ignoroval Nález sp. zn. IV. ÚS 434/2010, žalobca legitímne očakával, že odvolací odvolací súd zjedná nápravu a že bude rešpektovať zákonný príkaz uvedený v ust. § 135 ods. 1 druhá veta O. s. p., a že preto bude rešpektovať a aplikovať na zistený skutkový stav závery uvedené v Náleze sp. zn. IV. ÚS 434/2010.

Odňatie možnosti konať pred súdom videl žalobca aj v skutočnosti, že odvolací súd nezjednal nápravu, keď súd prvého stupňa sa v konaní zaoberal len jedným z dôvodov, pre ktoré sa žalobca domáhal určenia neplatnosti všetkých uznesení. Súd prvého stupňa odignoroval argumenty žalobcu, týkajúce sa nepredloženia návrhu zmien stanov dozornej rade a absencie výboru pre audit. Ide podľa dovolateľa o argumenty podstatné pre rozhodnutie vo veci samej.

Tým, že Krajský súd v Bratislave neuskutočnil nápravu, tak aj jeho postupom došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom.

To, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, videl dovolateľ v skutočnosti, že súdy dospeli k nesprávnym záverom o nemožnosti preskúmania platnosti časti stanov žalovaného, ako prejudiciálnej otázky v súdnom konaní, to že považovali za relevantnú skutočnosť, že dotknutá časť stanov je nezmenená od vzniku žalovaného a že z dôvodu preskúmania stanov žalovaného registrovým súdom v čase prvozápisu žalovaného do obchodného registra nemajú dôvod pochybovať o ich platnosti. Nesprávny bol podľa žalobcu aj právny názor súdov, že je potrebné prihliadať na skutočnosť, že žalobca na jednej strane napáda platnosť uznesenia č. 2 a na druhej strane prijal dividendu vyplácanú podľa uznesenia č. 2.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu písomne vyjadril tak, že dovolanie je v danom prípade neprípustné a žalovaným tvrdený dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je daný. Navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr to, či sa ním napadá rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom.

Podľa § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku je prípustné - proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ods. 1),
- proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2) a prípustné je aj
- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (ods. 3).

V prejednávanej veci nejde o žiaden z vymenovaných prípadov, preto prípustnosť dovolania z § 238 O. s. p. nemožno vyvodiť.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Jedným z dôvodov zakladajúcich vždy prípustnosť dovolania je aj prípad, keď bola účastníkovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), ktorého sa dovoľáva žalovaný. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhajenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa dovolateľa, v konaní súdov došlo k takémuto pochybeniu.

Podľa názoru dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo riadne odôvodnené.

Vzhľadom na uvedenú námietku žalovaného bolo potrebné zaujať právny záver o tom, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Je potrebné uviesť, že vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (napr. II. ÚS 261/06). To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktorú sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam - vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (§ 237 O. s. p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Aj

niektorým ďalším procesným vadám konania, nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na rozdiel od procesných väd vymenovaných v § 237 O. s. p., považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 (časť právnej vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“). Z tohto judikátu vychádza dlhoročná ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237 ods. 1 O. s. p. O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem iných aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011 sp. zn. IV ÚS 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f/ O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa.

Dovolací súd, vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu - nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

Zároveň je potrebné uviesť, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia dalo odpoveď na relevantné otázky, súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bola žaloba žalobcu zamietnutá. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Dovolací súd dáva žalobcovi do pozornosti skutočnosť, že valné zhromaždenie, na ktorom boli prijaté uznesenia, ktorých neplatnosti sa v predmetnom konaní žalobca domáha, sa konalo dňa 22. 06. 2010. S poukazom na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania, nie je v predmetnom prípade dôvod na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu len preto, aby odvolací súd doplnil dôvody rozhodnutia, ak je samotný rozsudok vo výroku vecne správny.

Žalobca napokon tvrdí, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Právnym posúdením veci sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. (iba výskyt ktorej v konaní na súdoch nižších stupňov by v danej veci mohol založiť prípustnosť dovolania žalobcu). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011 a sp. zn. 6 Cdo 41/2011).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených žalobcom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237

O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ust. § 234b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 / O. s. p., tak, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania (trovy právneho zastúpenia) za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k dovolaniu žalobcu - odmena vo výške 61,87 Eur + režijný paušál vo výške 8,04 Eur, + 20 % DPH (13,98 Eur), spolu vo výške 83,89 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.